

ИЗЛОЖБА ЧЕТИРИ ВАЈАРА

12. СЕПТЕМБРА 1971. ГОДИНЕ

ГАЛЕРИЈА МУСЕЛИМОВ КОНАК

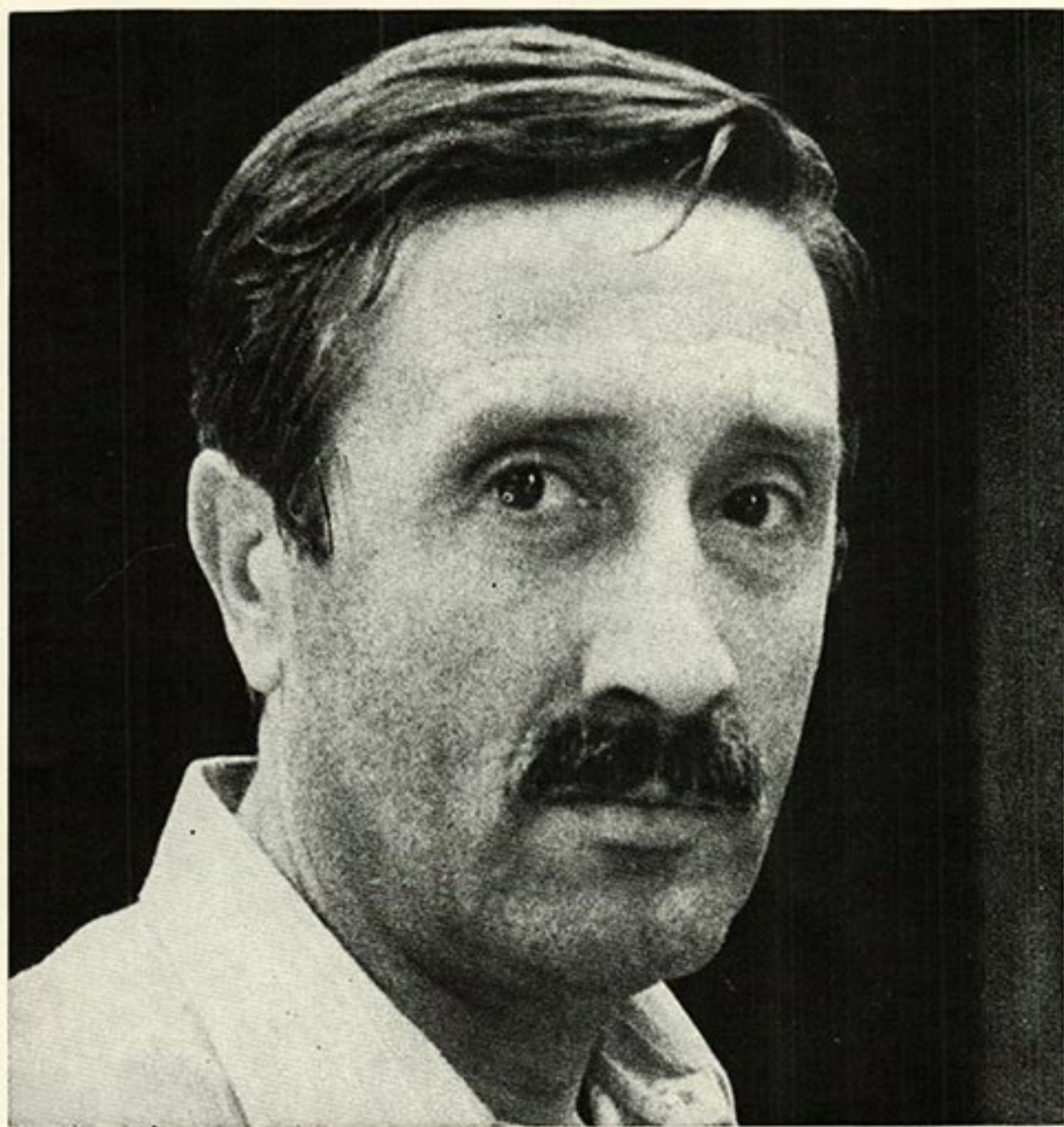
Организатор: НАРОДНИ МУЗЕЈ У ВАЉЕВУ

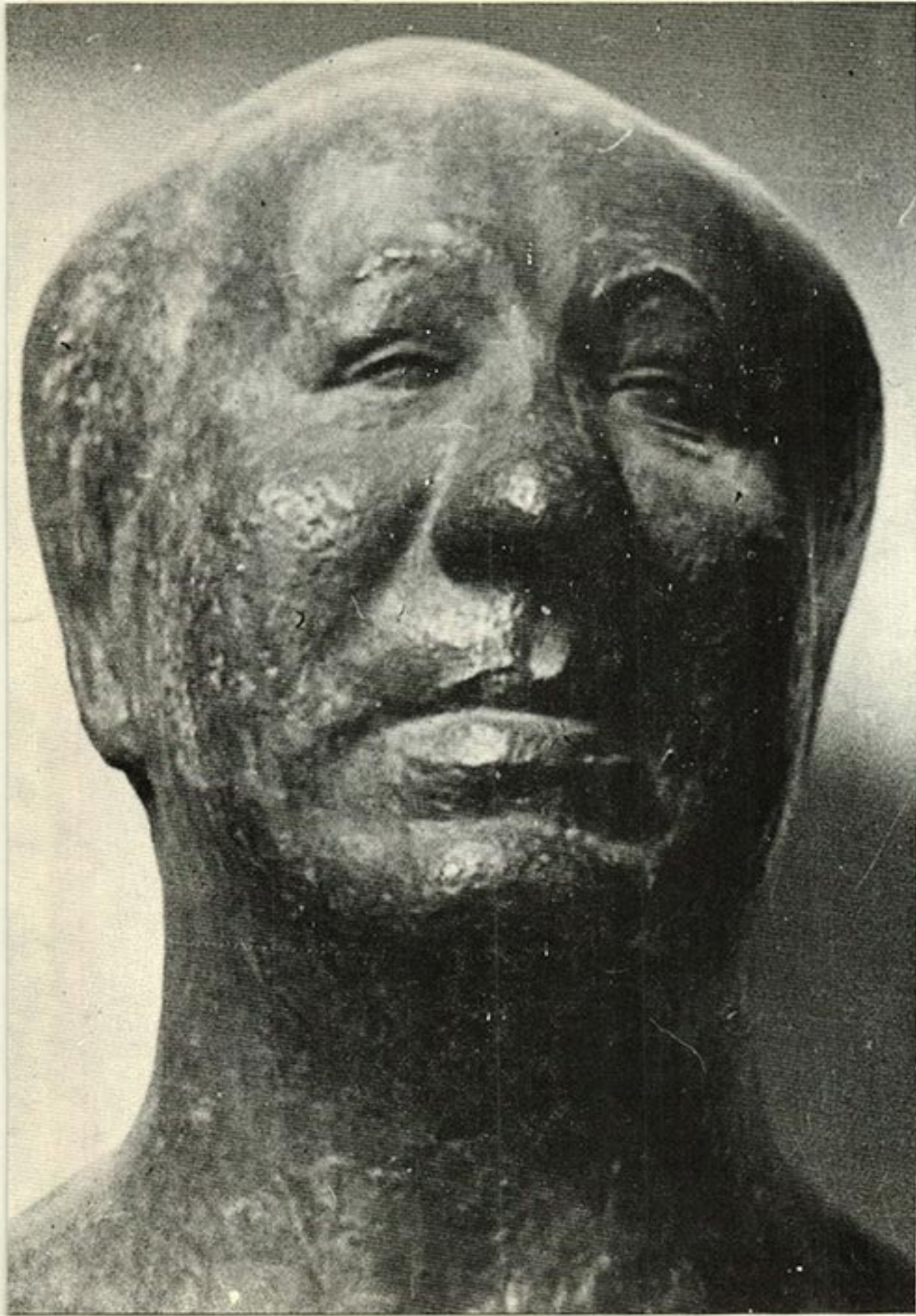
Четири уметника, чија дела видимо на овој изложби, прихватила су се веома одговорне обавезе да учествују на конкурс за споменик револуционара и хуманисте Драгојла Дудића. Њихов избор није случајан, као што то није ни начин како су они приступили остварењу лика легендарног председника прве владе социјалистичке Србије. Није случајан, јер је њихова уметност настала и однегована у оним условима културног развоја и стваралачких слобода, које су кроз своју борбу и своје победе донели управо саборци Драгојла Дудића. Саобразно таквом наслеђу, они данас представљају истурене борце на фронту наше уметничке авангарде. И не само то. Стицајем околности, ова четири представника модерне српске скулптуре обухватају својим пореклом безмало све граничне области у стварању наше савремене ликовне културе. Најстарији међу њима, Александар Зарин, родом је из Баната, а Банат је некадањој кнежевини Србији дао прве уметнике од значаја и вредности, међу њима и једног Ђуру Јакшића; нешто млађи Никола Јанковић је из Крагујевца, из најстаријег културног средишта те исте кнежевине; Ото Лого и Небојша Митрић су из Београда, из данашње метрополе наше националне културе и уметности. Ма како да их места рођења, године искуства и различити смерови школовања (прва двојица су завршила Академију ликовних, а друга двојица Академију примењених уметности) подвајају, има нешто што их спаја у чврсту и недељиву заједницу, а то је радозналост за све оно што се данас збива у свету модерне скулптуре. Можемо их, — сврстати међу апстрактне или фигуралне уметнике; међу оне који своју скулптуру изграђују у самој маси или оне који развијају и разграђују форме; међу поклонике сажетих површина или међу мајсторе широке, монументалне профилације, оно што им је у самој бити заједничко и што ће њихова дела повезати не само путем простора већ и у једном трајнијем смислу, то је њихова осећајност за форму и материју, њихово луцидно и смело прилажење ликовним проблемима овога нашег узнемиреног и динамичног света, њихова неисцрпна стваралачка машта, изражена кроз мајсторство у поступку, кроз чврстину моделаације, кроз богатство и сложеност конструкције. Александар Зарин са својим крајње редуцираним али монументално спроведеним формама руку, Никола Јанковић са својим осећајним и психолошки фино изнијансираним портретима, Ото Лого са слободним интерпретацијама форме и волумена, Небојша Митрић са својим звонким бронзаним фугама у спомен песника деспота Стефана Лазаревића, то су само поједини моменти из опширног стваралаштва ове четворице уметника, сакупљени у стилску или тематску заједницу случајношћу простора или избором једне пригодне манифестације. Упркос савременој моди разбијања и демобилизације форме, разграђивања волумена и апстраховања површина, ова четири даровита скулптора нису никада губила осећање за монументалност, за реалну и објективну егзистенцију материје, условљену одређеном друштвеном или тематском одговорношћу. Александар Зарин је дао изванредан

споменик Пожаревачком одреду у Кучеву, Никола Јанковић свога сјајног Бориса Кидрича у Београду, Небојша Митрић кнеза Лазара у Крушевцу, а Ото Лого Драгојла Дудића овде, у Ваљеву. Међутим, њихова интимна доживљавања природе и материје, све њихове стрепње, недоумице и колебања пред варљивим облицима реалног света, њихова узмицања и прилажења објективном поретку ствари, искушења пред несталним и променљивим визијама маште и надахнућа, упорна борба за сопствени начин изражавања, за изворност поступка, за ослобођење од превазиђених учења и застареле праксе у моделирању или профилацији, све то можемо открити овде, на овој изложби, на њиховим камерним делима, супротстављеним наметљивој снази јавних споменика као што се мали гудачки састави могу, за људе тананог слуха, супротставити симфонијским оркестрима. Открићемо у овим стилски усамљеним али емоционално врло предусретљивим делима исто толико чврстине колико и љупкости, јачине израза колико и елеганције у извођењу, одлучности у поступку исто колико и заноса пред лепотом и трајношћу материје, а изнад свега поезије, прикривене вајкадашњом склоношћу уметника према размишљању, склоношћу која је у модерном ликовном стварању сгумњичена за одрицање од природе и човека. Међутим, ми ћемо утврдити да је у њима цео човек, — уметник и ми заједно са њиме.

Миодраг Коларић

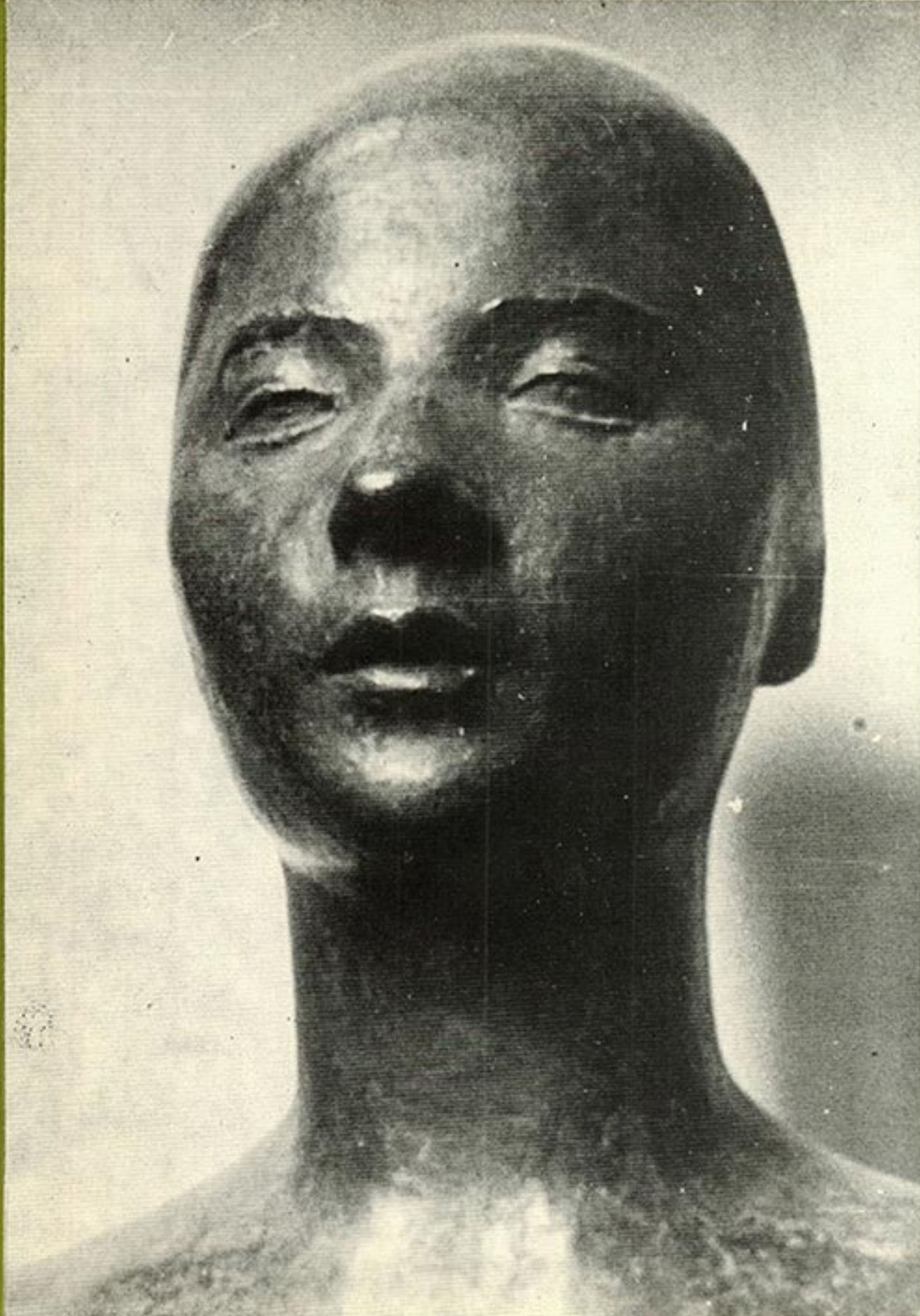
НИКОЛА ЈАНКОВИЋ

ПОРТРЕТ
СЛИКАРА
М. ПОПОВИЋА

1. Портрет Балерине (1956) — бронза
(висина 43 см.)
2. Портрет сликара М. Поповића (1959) —
бронза (висина 47 см.)
3. Ратник (1960) — бронза (висина 60 см.)
4. Портрет Н. Н. (1968) — (висина 28 см.)
5. Ана (1970) — бронза (висина 26 см.)
6. Терзо (1970) — бронза (висина 25 см.)

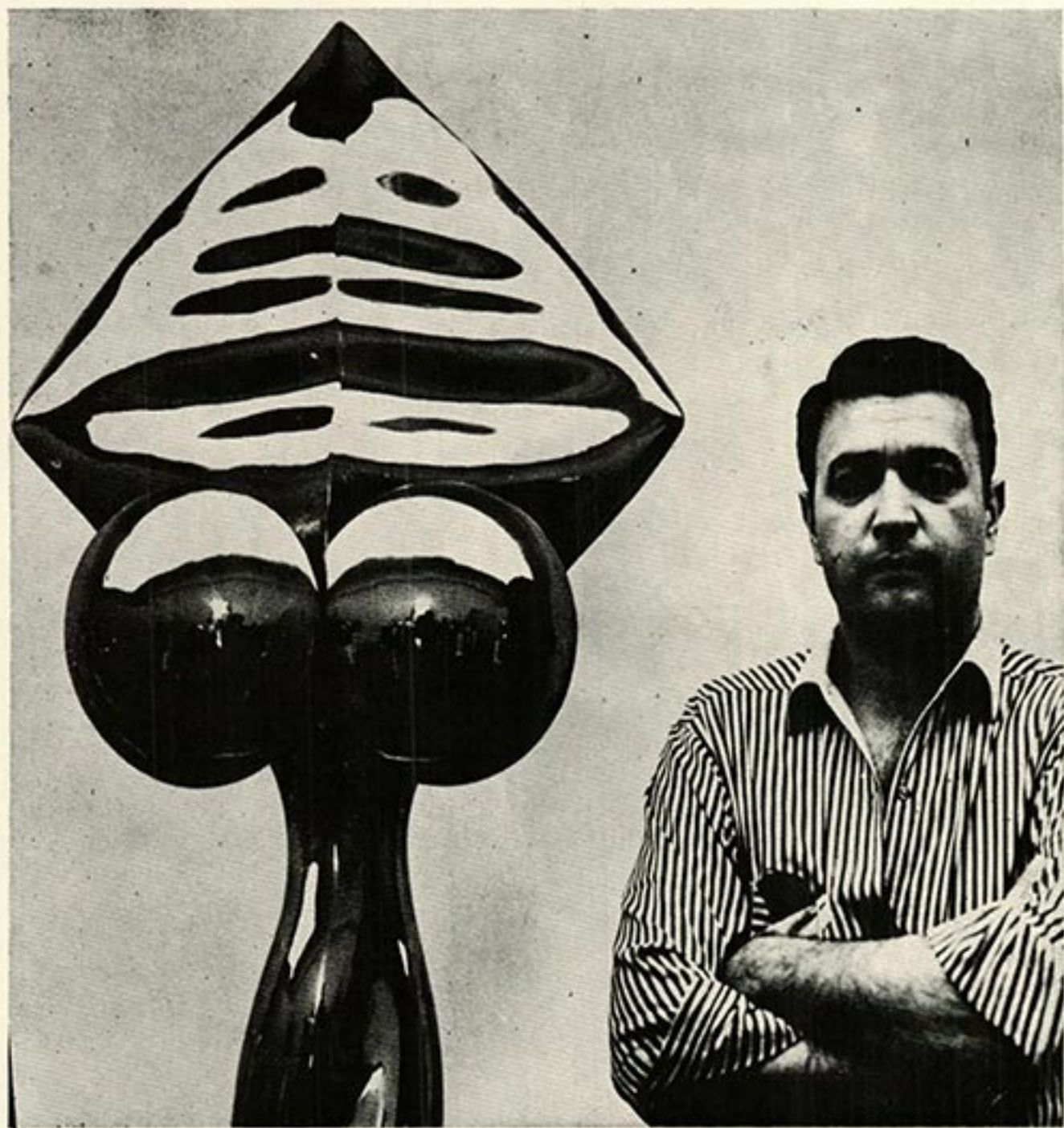
ПОРТРЕТ
БАЛЕРИНЫ

НИКОЛА ЈАНКОВИЋ — Цвијићева 134 — Београд

Рођен 1926. у Крагујевцу. Школовао се на Академији за ликовне уметности у Београду. Излаже од 1947. год. Излагао на многим изложбама у Београду и у другим градовима Југославије са УЛУС-ом, групом „Самостални“, и „Београдском групом“; сада је члан и секретар Друштва српских уметника „Лада“. Поред тога излагао у Италији, Холандији, Мађарској, Румунији и Енглеској. Извео више јавних радова од којих у споменик Борису Кидричу у Београду (1963. год.). Добитник је „Златног дјела“ УЛУС-а. Ванредни је професор на Академији за ликовне уметности у Београду.

3-30/50

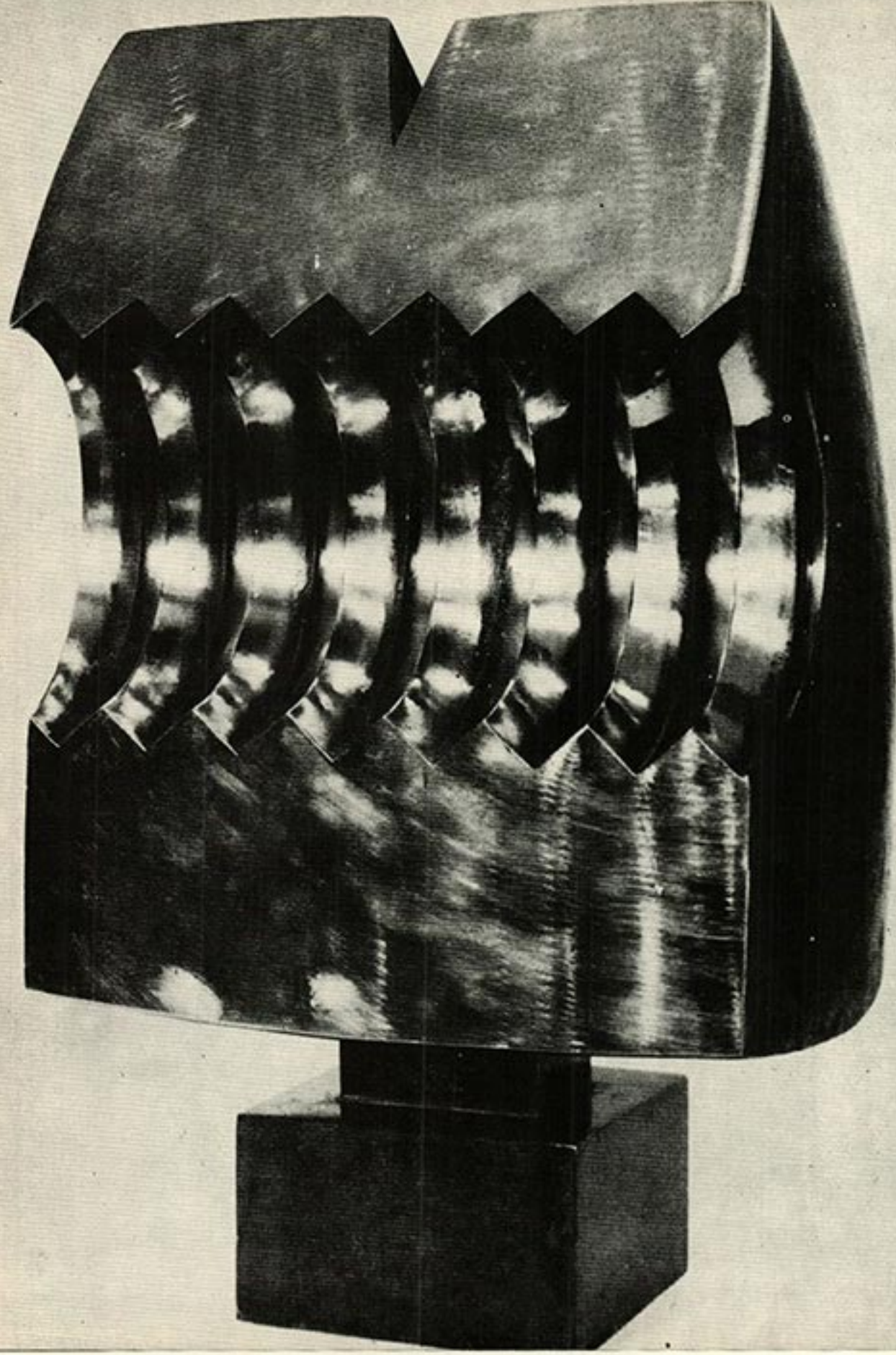
ОТО ЛОГО

COQUILLE 2

1. Велика реликвија, бронза, 1964-67,
111 x 77 см.
2. Игманска зора, посребрена, 1966,
72 x 45 см.
3. Скулптура 37, бронза, 1968, 70 x 58 см.
4. Шкољка 2, бронза, 1969, 43 x 51 см.
5. Римски торзо, бронза, 1969, 88 x 45 см.
6. Скулптура 44, бронза, 1969, 50 x 40 см.

СКУЛПТУРА 44

ОТО ЛОГО, I булевар 158, Нови Београд
1931 Рођен у Београду

Самосталне изложбе

1957 Београд, Галерија графичног колектива: Скулптура и графика
1959 Београд, Галерија УЛУС-а: Скулптура и графика
1962 Београд, Галерија Музеја прим. уметности: Скулптура и графика
1967 Београд, Салон Музеја савремене уметности: Скулптура и цртежи
1968 Венеција, XXXIV Biennale: Скулптура
1969 Сарајево, Умјетничка галерија: Скулптура
Скопље, Салон на Музејот на современа уметност: Скулптура
1970 Лијеж, Galerie APIAW: Скулптура
Брисел, Galerie Arcanes: Скулптура

Груписне изложбе

1965 Milano, Museo d'Arte Moderna — Fondazione Pagani: I Међунар. изложба савремене скулптуре
1966 Париз, XVIII Салон младе скулптуре
Париз, Musée Rodin: III Међ. изложба савремене скулптуре
1967 Антверпен — Миделхајм: IX Бијенале скулптуре
1968 Saint Paul de Vence, Fondation Maeght: L'Art vivant 1965—1968 Париз, XXIV Мајски салон
1969 Њујорк, Gallery Boetie: Интернационална изложба скулптуре
Авињон, „L'Oeil Ecute“: Међународна изложба савремене уметности
1970 Лондон, The Hayward Gallery: Савремена југословенска скулптура
1971 Париз, Уметност на тлу Југославије од праисторије до данас

Награде

1960 Откупна награда на I Загребачкој изложби југословенске графике
1961 Златна игла УЛУС-а
1965 Награда за скулптуру на VI Октобарском салону
1966 I награда за скулптуру на изложби „НОВ у делима лик. умет. Југославије“
1967 Октобарска награда града Београда

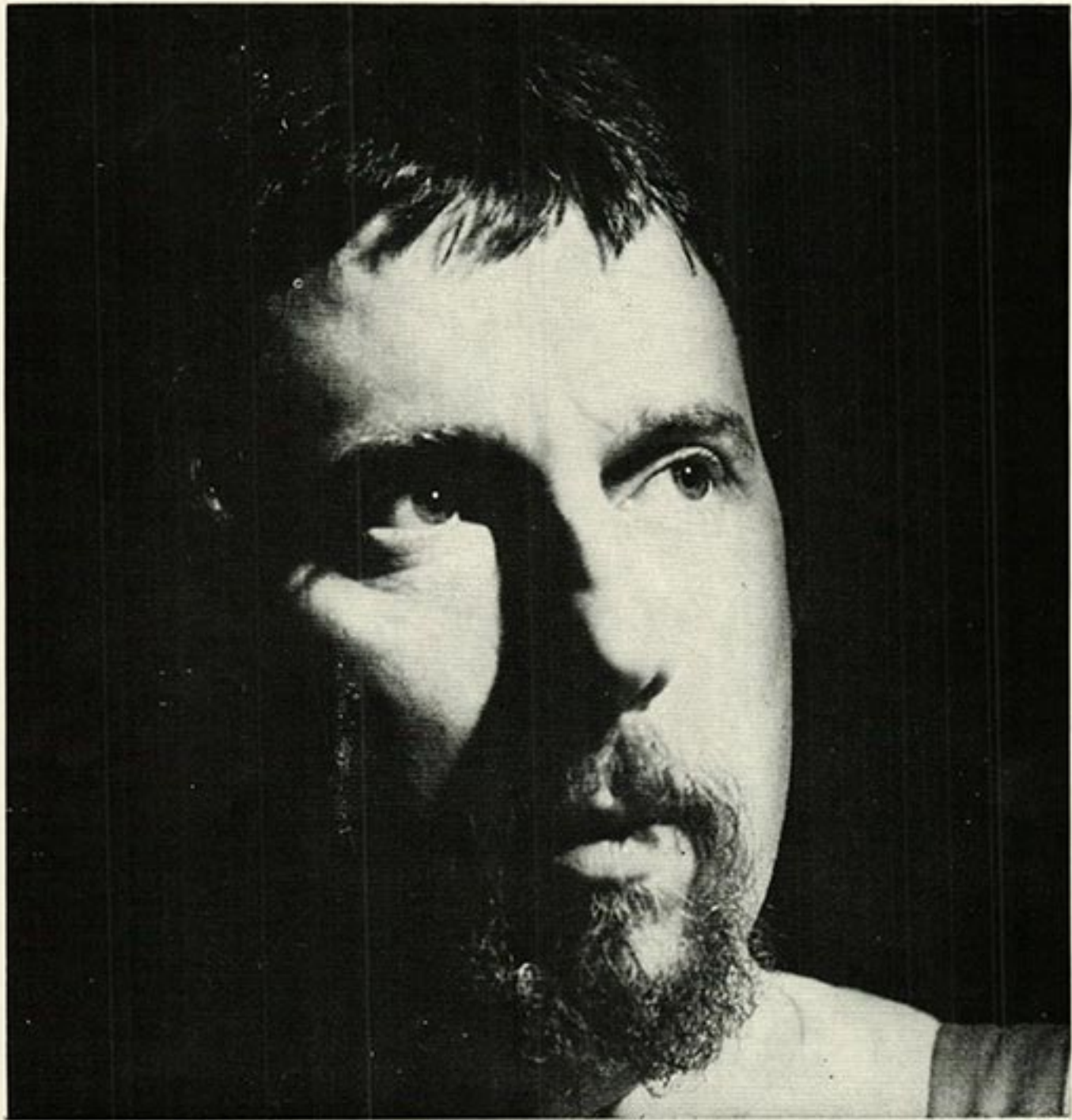
Музеји и колекције

Београд: Музеј савремене уметности, Музеј револуције, Збирка дома ЈНА. Загреб: Галерија савремене уметности. Скопље: Музеј на современа уметност. Сарајево: Умјетничка галерија. Суботица: Градски музеј. Остерло: Rijksmuseum Kroller — Müller. Осло: Nasjonalgalleriet. Њујорк: Collection J. Hirshorn. Los Angeles: Fondation Bright, итд.

Споменаци

1954 Ковачица: Споменик палим борцима у НО рату
1967 Краљево: Споменик стрељаним радницима фабрике вагона
1971 Ваљево: Споменик НХ Драгојлу Дудићу

НЕБОЈША МИТРИЋ

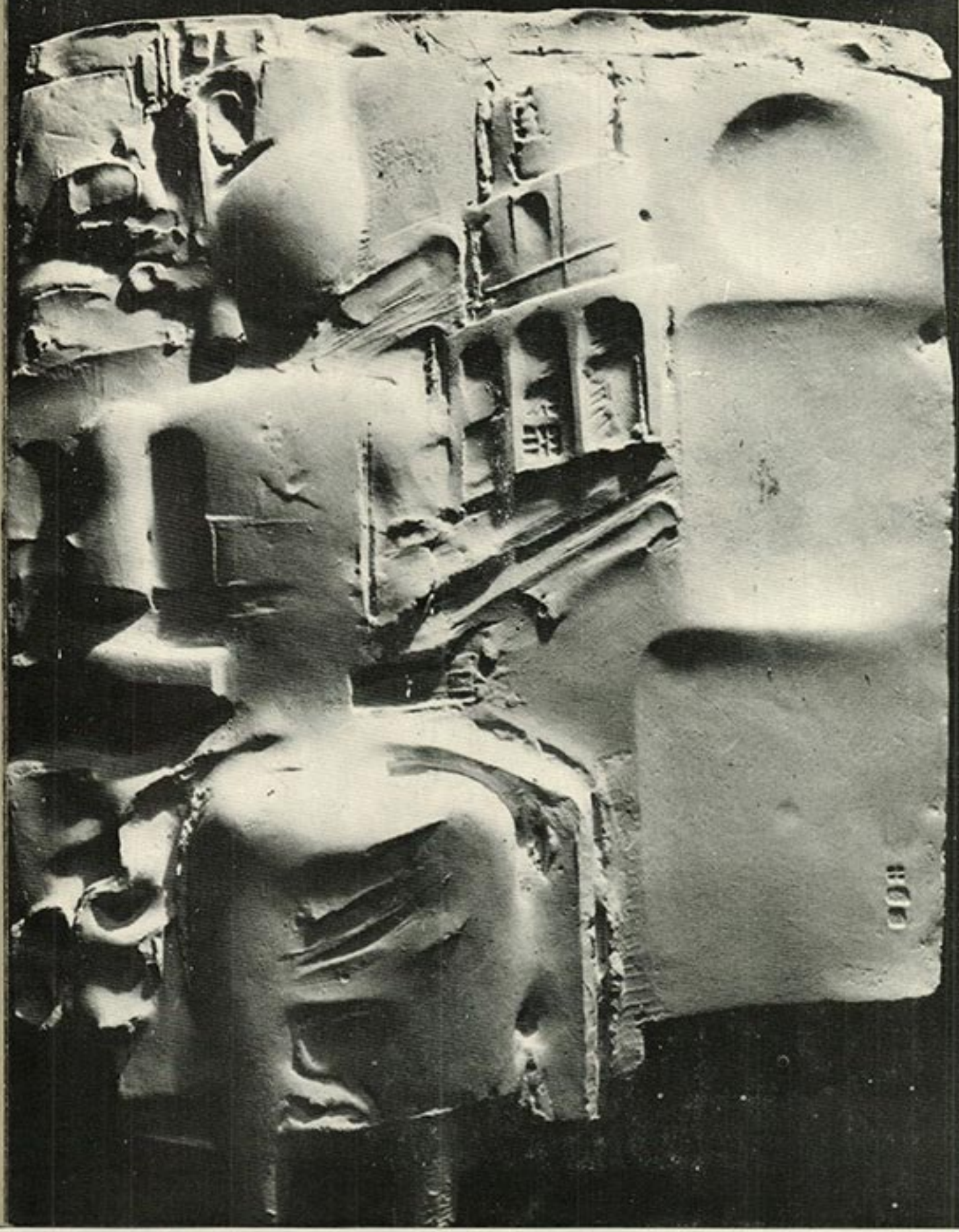

ПЕСНИК И ДЕЛО

(Из циклуса о песнику Деспоту Стефану)

1. „Глава песника”, бронза
2. „Песник и дело”, бронза
3. „Песник”, бронза
4. „Песник с три руке”, бронза
5. „Кула од бронзе”, бронза
6. „Јелена Анжујска”, бронза

ЈЕЛЕНА АНЖУЈСКА

НЕБОЈША МИТРИЋ — Рођен је 1931. године у Београду.

Дипломирао на Академији за примењене уметности у Београду. Први пут излагао на XIII изложби УЛУС-а 1952. године. У периоду између 1954—1961, био је наставник на Академији за примењене уметности у Београду.

Године 1961. прелази у слободне уметнике. Студијска путовања: Србија, Македонија, Црна Гора, Далмација 1949—1964; Италија, Француска, Шпанија, Енглеска, Белгија, Холандија, Данска, САД, Грчка 1957—1970. год. Учествовао је на бројним изложбама у Југославији и иностранству. Самостално излагао: у Београду 1955, 1959, 1960, 1965 и 1968. године. У Амстер-у Лондону 1964, 1968; и Франкфурту 1969. Учествовао на изложбама Послератне Српске уметности у Загребу 1963. и Љубљани 1971, као и на Изложби „Уметност на тлу Југославије од праисторије до наших дана“ у Паризу и Сарајеву 1971. године.

Поред изложби, активно се бави медаљерством, о чему сведочи дуги низ јубиларних плакета и медаља, трофеја и награда. У сарадњи са архитектама учествовао у низу конкурса у Југославији и иностранству. Дела му се налазе у Музеју савремене уметности у Београду и Спомен-збирци Павла Бељанског у Новом Саду, као и у многим приватним колекцијама. Познатија дела: рељефи О ОРФЕЈУ, СТАРИ ЛОВОВИ, циклус скулптура ПЕСНИК, ДЕСПОТ СТЕФАН и споменик КНЕЗУ ЛАЗАРУ.

5-30/50

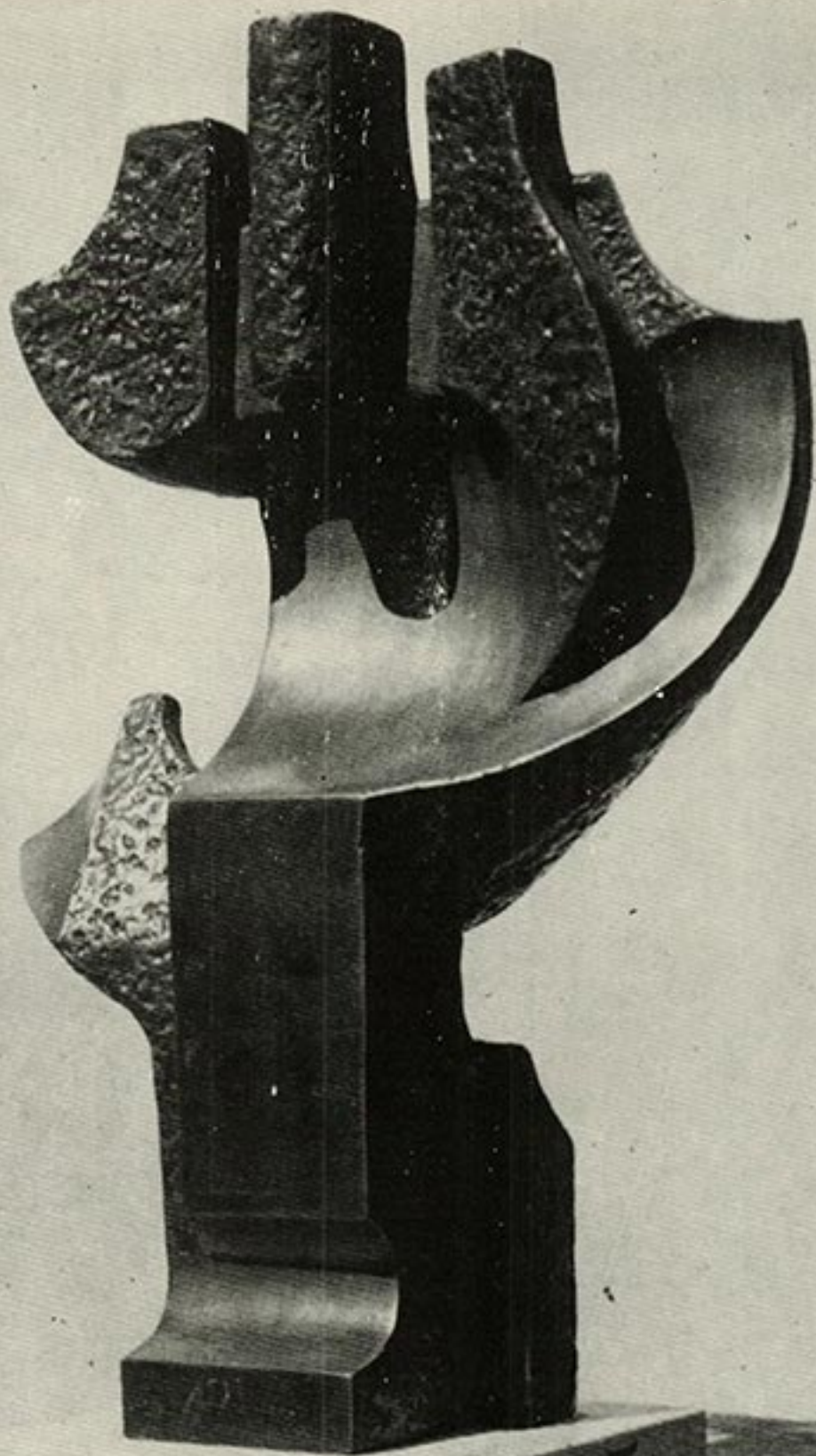
АЛЕКСАНДАР ЗАРИН

ВЕЛИЧАЮЩИЙ МИР

1. „Величанствени мир” дело бр. 5—1962. год., варени метал 200 x 70 см.
2. „Велики неимар” дело бр. 6—1963. год., бронза 32 x 18 см.
3. „Отпор” дело бр. 7—1963. год., ливено гвожђе 40 x 15 см.
4. „За изгубљеним временом” дело бр. 17—1968., варени метал 70 x 70 см.
5. „Знак” дело бр. 19—1969. год., бронза 24 x 17 см.
6. „У славу рада” дело бр. 21—1970., индустријска скулптура скица I, бојени метал 95 x 45 см.

ЗНАК

АЛЕКСАНДАР ЗАРИН — Београд, Булевар војводе Путника 66.

Рођен је 1923. г. у Српској Црњи. Академију за ликовне уметности и постдипломске студије завршио је у Београду. Самосталне изложбе има у Београду, Смедереву, Сомбору и Новом Саду. Излагао као члан групе „Самостални“ и групе „Простор 8“, затим на „Октобарском салону“, „Тријеналу“, „Изложби НОБ у делима ликовних уметника Југославије“ и др. Такође излагао на колективним изложбама УЛУС-а и Савеза ликовних уметника Југославије у Београду, Загребу, Љубљани, Сарајеву, Дубровнику и другим местима. У иностранству излагао групно у Швајцарској 1962, Мађарској 1965, Румунији 1965, САД 1968, Латинској Америци 1968, Холандији 1969 и Паризу 1969. За изложене радове награђен је „Форумовом“ наградом у Новом Саду, наградом „Галерије Ечка“, III наградом „Мотиви НОБ“ у Београду, „Октобарски салон“ у Београду и наградом „Рено“ у Холандији. Поред изложбених награда добио прве награде на конкурсима за јавне споменике: Јован Поповић у Кикинди, Бранку Радичевићу у Београду, „Отпору“ у Ади, споменик Револуцији у Светозареву, „Пожаревачком одреду“ у Кучеву и „Симболу Рада“ у Крушевцу. Израдио је већи број јавних споменика у Београду, Новом Саду, Светозареву, Ади, Новом Кнежевцу, Кикинди, Зрењанину и другим местима. Доцент је на Академији за ликовне уметности у Београду.